

Rerum Naturalium Fragmenta No. 121

<i>Jaskó Sándor: A Karsztvidéken – Postumiától Triesztig</i>	3
<i>Szemere László: Zsögödfürdő jövő helyzete</i>	10
Törvényhatósági közgyűlés	16
Szemere László madártani állomása	18
Ritka madarak	19
Nyílt tér	19
Köszönet-nyilvánítás	20

Budapest
1937

.

Rerum Naturalium Fragmenta

Jaskó Sándor szerkesztése:

Budapest II., Lövőház-u. 22/a

A Karsztvidéken – Postumiától Triesztig

Írta Jaskó Sándor dr.

Amint Budapest felől a trieszti gyorsal átlépjük az olasz határt, az első megálló a határállomás, Postumia. Ha átestünk a vámvizsgálaton és kilépünk a vasúti állomás előcsarnokába, a falakat burkoló kőlapokon egész őslénytani gyűjtemény fogad bennünket. Ez a mészkő tele van tengeri állatok kövesedett maradványaival. Különösen érdekesek a kréta korszakra jellemző vastaghéjú Hippurites kagylók csiszolt felületű keresztmetszetei. Legalább féltucat fajt lehetne ott helyben meghatározni belőlük a falburkolatról.

Elfogultság nélkül mondhatjuk, hogy a mi Baradlánk (Aggteleki barlang) cseppkődíszítése és mérete kiállja az itteniekkel a versenyt.

A Postumiai Paradicsom barlang

Nagy előnye a Postumiai barlangnak összehasonlíthatatlanul szerencsésebb földrajzi fekvése. Bejárata alig pár száz méterre fekszik a kontinens egyik legforgalmasabb autósztrádájától és vasútvonalától. A legkülönbözőbb berendezések szolgálják a látogatók kényelmét (1. és 2. kép) s a vezetőség földalatti táncesték, népünnepélyek és hangversenyek rendezésével fokozza a természeti szépségek iránti érdeklődést. Az egyik jó akusztikájú teremben annak idején Pietro Mascagni is hangversenyezett. Éles ellentét ez a Baradlában még három-négy évvel ezelőtt is fennálló elmaradott állapottal szemben.

Postahivatal a Postumiai barlangban

A Postumiai barlang egyik oldalszakaszában biológiai állomás van elhelyezve, ahol a barlangi állatok természetes életkörülményeiknek megfelelő viszonyok közt élnek, mintegy 128 darab terráriumban és akváriumban, beleszámítva a padlón levő természetes cseppkőmedencéket is. A felszínen három, a barlang belsejében tizennégy, állandó megfigyelés alatt álló meteorológiai állomás van. A Tartarus ágba szeizmográfot állítottak fel.

A barlangrendszer ismeretes járatai összesen 18.5 km hosszúak. Ez a szám azonban magába foglalja a tulajdonképpeni Postumiai barlangon kívül több kisebb más barlang, valamint az ezeket összekapcsoló, mesterségesen robbantott tárók hosszát is.

Leereszkedés kötélhágcsóval a Piuca földalatti folyása fölött nyíló Pozzo d'Anelli üregébe. (Szerző felvétele.)

A Piuca folyó vize a Lago Sifon nevű tóig követhető. Az itt eltűnő víz azután a 2200 m távolságban fekvő Planina barlang hátsó végében jelenik meg s keresztülfolyma rajta, ismét a napvilágra kerül. A Planina barlang jár- s ható hossza hat kilométer. Főként gigászi méreteivel hat a látogatóra. Az óriási boltozatok alatt húzódó csendes víztükör, a sziklafalak szögletes formái valami antik tragédia hangulatát hordják magukon. A környezet megdöbbentő vadsága jól érvényesül, mert az okvetlen szükséges hidak és gyalogút építésén kívül nem változtattak meg semmit sehol.

Elhagyatottságát talán hadászati szempontok is okozzák. A jugoszláv határ alig száz lépésre húzódik a bejáratától, a felette

levő terület pedig katonai zóna. Széles autóút vezet itt egy hágón át Jugoszláviából Postumiába. Szakaszonként nagy táblák figyelmeztetik az arra járókat, hogy az útról letérni és fényképezni tilos.

A Piuca folyó napvilágra bukkanása a Planina barlang nyílásán.
(Szerző felvétele.)

A nyeregben pedig a katonai építmények közt átvezető aszfaltsáv mindkét oldalán drótakadályok, spanyol-lovasok vannak az árokparton egymásra rakva. Szemmel látható, hogy percek alatt elzárható a forgalom. Itália őrzi határait.

Postumia és Planina környéke hepehupás vidék, dolina dolina mellett sorakozik. Meglepően kedves a zöld, üde a növényzet.

A sudár fenyőszálak tövében meghúzódó buja gyepek alól csak itt-ott üti fel fejét a szikla: ez az úgynevezett zöld karszt. Csak aki járt már ilyen dolinás vidéken, az tudja, hogy a sok teljesen egyforma, kerek völgy között milyen nehéz eligazodni. Az út

rendszerint ide-oda kanyarog a dolinák közti gerinceken, szét-ágazik, majd más ösvények kapcsolódnak bele.

A tájékozódás még a helybelieknek is csak az égtájak állandó figyelésével lehetséges. A magas növényzet eltakarja a kilátást s az egyforma vidéken nincs semmi támpontul szolgáló tereptárgy. Az olaszok elmés megoldással segítettek a bajon. A katonai térképeken ezen a vidéken minden út sorszámot kapott s ugyanazt a számot – a mi turista útjelzéseinkhez hasonlóan – ráfestették az út-menti fákra, sziklákra.

A Grotta Michelangelo a San Canziano-i barlangban. (Szerző felvétele.)

Az igazi kopár karszt nyugatabbra kezdődik, ahol jóformán semmi humusz nem fedi a fehéren világító sziklákat. A növényzet gyér, csak itt-ott szomorkodik egy-egy magános bokor vagy csenevész fa. Ami kis termőtalaj a dolina-fenék terarosságán akad, azt a lakosok nagy gonddal kör alakú kőfallal körítik körül. A házak is más típusúak.

A legtöbb épület kőből van, emeletes, kicsire szabott ablakait zsaluk védik a napfénytől. A lapos tető hullámos cseréppel fedett. A kapu előtt szőlővel befuttatott, fűgével kerített hűs lugas árnyékos oázis ebben a vakító fehér kősvatagban.

Divacciától délre tartva, félóra járás után meglepetésszerűen az eddig összefüggő planina felület megszakad s lábunk alatt száz méternél mélyebb szakadék nyílik függőleges sziklafalakkal. Ez a S. Canzianói barlang híres beszakadt dolinája. Itt állunk a földrajzkönyvekben annyiszor ábrázolt nevezetes iskolapélda előtt.

A sziklahíddal kettéosztott szakadékban a Timavo folyó zúg, a túlsó oldalon, ahol a szakadék ismét megszűnik, éppen a barlang fölött fekszik San Canziano falu. A templom tornya kiemelkedik a háztetők közül. A házakban lakó emberek dolgoznak, örülnek és szenvednek, élnek a maguk életét, s talán nem is gondolnak arra, hogy alattuk a mélyben sötét folyó áramlik, sebes ár kanyarog az éles sziklatarajok körül. Talán eszükbe sem jut San Canziano lakosainak, hogy repedezett üreges sziklára emelték házaikat s egy napon beomolhat az alattuk levő üreg s falujukat elnyeli a föld.

A falu túlsó oldalán, ahol enyhébbek a szakadék lejtői, kanyargós gyalogösvényen leereszkedhetünk folyóhoz. A sziklákon egész utunk alatt, sőt később bent a barlangban is, Dante Divina Commediájából vett idézeteket látunk felírva. Az utolérhetetlen tömörséggel kifejezett gondolatok, a merész és megkapó költői képek pompásan illenek a természet szépségeihez.

A bejárattól hatszáz méter hosszúságban kisebb, természetes sziklaboltozatok alatt folyik a Timavo. A barlangok rejtelmes

sötétjét, bizarr cseppköveit hiába keressük itt. Ez a szakasz a fény és az árnyék, a szikla és a víz költészete. A 300 m hosszú Michelangelo barlangot kitöltő sima víztükör (5. kép) a Portale Italia vad vízeséseiben folytatódik, ahol a szűk falak közt dübörögve zuhog az áradat.

Itt kezdődik csak a tulajdonképpeni barlang. A kezdetben lealacsonyodott sziklaív később ismét felemelkedik és egy átlag 40 m széles és ugyanolyan magas, alagútszerű járatban közel két kilométeres darabon követhetjük a folyót a Lago Morto, vagyis a Holt tóig.

Az itt eltűnő vizet festékanyagokkal megszínezve, kimutatták, hogy Trieszttől északnyugatra jelenik meg ismét a part forrásaiban. A Postumia és S. Canziano közti vízválasztó tehát a földalatti folyókat is kétfelé tereli. A S. Canzianonál eltűnő Timavo vize az Adriai tengerbe ömlik, míg a Postumiai barlang Pineája a Duna vízrendszerén keresztül a Fekete tengerbe jut.

Kelet felé tartva egy darabig még karros, kopár fennsíkon haladunk, egészen a Karszt meredek nyugati pereméig. Itt a lankás dőlésű, fehér mészkősziklákat erősen árkolt felületű, sárgásbarna homokkő váltja fel. Az autóút serpentinjének bevágásaiban még a robogó kocsiról is jól láthatók az eocén fliss meredeken gyúrt, vékony padjai.

(A Földgömb. – vol.8, 1937, p.339-344)

Zsögödfürdő jövő helyzete.

Írta: Szemere László.

Zsögödfürdő rövidesen Csíkszeredának villatelepe, kert-, vagy külvárosrésze lesz, ha közigazgatásilag nem is tartozik hozzá. A csiki intelligencia berendezkedése a lakásviszonyokat illetően kezdettől, már t. i. amióta Csíkban vagyok, érthetetlen előttem. Azt a törekvést, hogy Csíkszeredából palotasoros zsúfolt rendszerű várost csináljunk, nem tartom célszerűnek.

Hogy megértsenek, előre kell bocsájtanom azt, hogy ezen célszerűséget nem a spekuláns szemüvegén nézem, hanem ha szabad ezen kifejezést használnom elit és harmónia az, ami a fejtegetésem során vezérel.

Eötvös jegyezte meg egyszer szellemesen mikor itt járt, hogy Csíkvarmegye Magyarországnak miniatűr kiadása.

Hozzátehetjük, hogy kissé zordonabb kiadásban. E zordonság és a földrajzi elzártság, ami vasúti elzártságot vont maga után, eredményezi főként a sokat emlegetett csiki elmaradottságot, ami azonban sok esetben csak beképzelés.

Hogy ipar és kereskedelem terén minő fellendülések történhetnek és hogy ilyen irányban mit kellene itt tenni, ahhoz nem értek, hogyha pusztán ez a cél lebeg városaink rendezőinek szeme előtt, lehet, hogy akkor az írt zsúfolt építkezés gyümölcsöztethetőbb lesz, vagy legalább látszólag kényelmesebb. Míg az ipar, kereskedelem fellendítésére eljő az alkalom, mondjuk kiépülnek a hők ohajtott vasútvonalak, addig sőt azon túl is

célszerűtlen dolog ki nem használni Csíkvarmegye szépségeit, ásványvízforrásait, klímáját.

Míg egyrészt a zordon klíma sok tekintetben bénító egy vidék fejlődésére – másrészt jó ez nyáron, mikor az alföldi magyar a tikkasztó homokról szívesen megy hűsölni. Másrészt az erős telek következménye az, hogy még megyénk legmélyebben fekvő fennsíkjain is mindig van annyi hó, hogy a téli sportok űzhetők.

Ez irányban csakis a középosztály igényeit illetőleg való fürdőtelepeinknek berendezkedni, mert a magasabb körökben a „téli sport” kifejezéshez feltétlenül a Tátra fogalma járul és itt több okból nem lehet a Tátrafüredekkel konkurenciát csinálni, annak dacára, hogy a terep csak olyan jó, gyakran még hó-dúsabb, mint ott. De nemcsak a még majd csak meginduló téli sport szezonban, hanem a fürdőszezonban is az kellene, hogy irányelvünk legyen, hogy aki Magyarországról idejön, az itthon érezze magát és főként, hogy ne tapasztalja azt, hogy kevésbé elsőrangú ellátásért, szállásért stb. nagyon is elsőrangú árakat fizet.

Nagyon sok minden, látszólag e vezérelvre közömbös dolog intézésénél vannak jelentős szempontok, amiknek be nem tartása a körvonalazott célra káros, így mindjárt káros városunknak – Csíkszeredának – palotasorrá való zsúfolása is, persze, ha e fejtegetés során mindig arra gondolunk, hogy valaha itt idegenforgalmat létesítsünk.

Zsögödfürdő városunk közelében az egyedüli, amely szép kilátást nyújtó helyzetével oly teleppé alapítható, a milyen pl. Debrecennek a Bocskai-kert.

A vasúti megállóval úgy látszik már gondoltak erre, mert ma bizony csak Pásztory bácsi száll ott föl, a fürdőszezonon kívül. De nemsokára élénkség fog ott uralkodni, amihez különben nem kell prófécia, mivel már többen vásároltak (elárulhatom : vásároltunk!) ott villaparcellákat, oly kötelezettséggel, – hogy azon 3 éven belül építkezünk!

Hogy hány ilyen szerződés kötött, azt momentán nem tudom, de több mint 10. Jobbadán postai és vasúti tisztviselők, hivatalnokok; jellemző, hogy többen idegenek, akik nyugalomban vonulásuk után fognak Zsögödfürdőn megtelepedni.

De a Zsögödfürdő és Csíkszereda közti előnyös vasúti összeköttetés lehetővé teszi, hogy ott állandó lakások és irodák is létesülhessenek.

Zsögödfürdőre még nem késő rávinni a székelj jelleget, az építkezők ambíciója lehetne egy szép galambbúgos kapus porta kis fenyőliget közepette.

Hogy tehetősebb embereink ezt így nem kultiválták, annak oka a fentebb vázolt vezérelv hiánya, a mindenáron való városiaskodás, ami pedig itt ki nem elégíttethetvén, elégedetlenséget vált ki, s ha az embereket itt sorba kérdezzük, bizonyára minden második ember odanyilatkozik, hogy szívesebben élne Magyarországon, mint itt, sőt kész lenne a legközelebbi vonattal el is utazni!

Persze akkor sírják vissza a csiki pormentes levegőt, amikor már Székesfehérvár porfelhőitől nem bírnak lélegzetet venni, hogy előfordulható példát említsek.

Azonban oda kell törekednünk, hogy községeink, városaink tényleg pormentesek is legyenek s ekkor odalyukadunk ki, hogy az építkezéseknek a „Kertváros” szellemében kellene végbemenniök, és nem úgy, ahogyan most megy. Ha pedig már a város külalakjáról lemondottunk, legalább a vidéket, első soron persze a fürdőket mentsük meg, s Csíkszeredának csak díszére válnék egy impozánsan kialakuló Zsögödfürdő.

Miután a címmel azt hiszem ezúttal eleget foglalkoztam, csevegek még egy kissé azon „lólábról”, ami e cikkből kilóg, miután bátor voltam felemlíteni, hogy csekélységem is vásárolt egy vil-laparcellát Zsögödfürdön.

Megkaptam én azt elég jutányosán, s bizonyára nem igényli Pásztory István úr, Zsögödfürdő tulajdonosa, hogy én támogassam – és miért kapta meg jutányosabban? – hát azért kérném, mert holmi élő sasokat is leviszek, no meg ornitológiai magángyűjteményemet is, amely jelenleg a sárospataki kollégiumban van letétben, szóval ezek árcsökkentően hathattak.

Egyébként pedig ha közérdekű, amit írtam, nyugodt vagyok ; ha nem, sőt a csevegés unalmasnak találtatott – szidom csendesen volt tanáraimat, hogy a stílusztikára miért nem tanítottak meg jobban. – Boldog lennék, ha én lennék az első, aki Zsögödfürdön galambbúgos kaput emeltethetnék, és ha az eddigi módon, ezentúl is megvalósulnak magam elé tűzött céljaim, akkor ez nem is lehetetlenség.

* *

Kérném elnézni nekem, hogy bizonyos tekintetben nagyon kategorikusan nyilatkozom; alig ötödfél éve lakom itt, nem értek az itteni dolgokhoz, vélhetik.

Felhozom itt azon benyomásaimat, amelyeket mint magyar turista éreztem, mikor Csíkba jöttem.

És más is igencsak így van vele, azért általánosíthatom is ezen impressziókat.

Jön az idegen a vasúton míg csak meg nem érkezik Csíkszere-dára s legelőbb is itt néz széjjel s azután megállapítja, hogy itt egyáltalán nincs semmi látni való. Városnak még nem város, falunak már nem falu. A drágasága városra emlékeztet, városi kényelem nélkül.

Semmi olyant nem lát, ami székely motívumot mutatna, szürke köznapiasság, amit lát bármely magyar vagy erdélyi kis városban.

Bevallom, hogy a székely kapukra gondoltam itt első soron, amelynek napjai már-már leáldozóban vannak falvainkon is. Csíkszere-dán csak egy düledező roncsa van egy századot jóval túlélte tisztes galambbúgos kapunak, de még az is nagyobb látványosság, mint – mint a Vigadó, vagy a Törvényszék, vagy a két oldalt a befejezetlenség bélyegét örökre viselő, egyébként monumentális gimnáziumi épület. Ha a nép elhagyja portájáról a galambbúgos kaput, az intelligenciának kellene megmentenie.

Úgy vélem, hogy a város-szépítő bizottságnak itt nem csak abban állana a szerepe, hogy pusztán utánzásból virágtartó

rácsokkal lássa el az utcára néző ablakokat, hanem a galambbúgos kapu kultuszát is kellene élesztgetnie. Ámbár itt minden egyes építkező megkezdhetné, már aki tehetné; egy építkezésnél annyi árkülönbség a legtöbb építető által elviselhető lenne.

20–30 ízléses galambbúgos kapu már rásütné székelj jellegét Csíkszeredára s a példa nyomán a vidéki építkezők se hagynák tén el ezen kedves népművészeti emléket.

Ma még nem késő megmenteni, még élnek vidéken emberek, akik eredetit tudnának produkálni, és örülnének is egy kis teli-re való munkaalkalomnak. – Mert az ilyent világlátott mesterrel megcsináltatni nem lehet. Láttuk, hogy mit produkáltak egy ízben Szereda kellős közepén.

Kissé elkalandoztam e kedvenc témámmal a címtől, amit azonban, tekintettel az Ünnepi időre, nézzenek el nekem, az idejüket nem vesztik el az olvasással, legfeljebb a türelmüket.

Amiből ha még tart, kérnék egy keveset s nyújtok a t. olvasónak annyi kedvezményt, hogy soraimat inkább csak olyan csevegésnek szeretném minősíteni, mint valami nagysúlyú javaslatnak, vagy nem tudom minek. És így nem is igényel olyan figyelmet. És nekem is kényelmesebb így, oktrojálás és a felelősség érzete nélkül írni.

(*Csiki Lapok*, vol.26, no.15, 1914 ápr.11, p.2)

Törvényhatósági közgyűlés.

Október 30-án tartotta Csíkvármegye törvényhatósági bizottsága őszi rendes közgyűlését, mely habár nagyon látogatott volt és mozgalmasnak ígérkezett, alig tartott tovább jó másfél óránál. A látogatottságot egyébként talán az is növelte, hogy a bizottsági tag urak nemcsak a közgyűlésre, hanem az azt követő főispáni ebédre is hivatalosak voltak s nem tartották volna ildomosnak a főispán szíves meghívását visszamondani vagy éppen csak az ebéden jelenni meg, mert hiszen olyan tárgyak, melyek nagyobb számú tagot szoktak összehozni – ezúttal a tárgysorozatban nem szerepeltek.

A gyűlés lefolyásáról következő tudósítást kaptuk:

A vármegyei tisztviselők nyugdíjazásáról és a gyámpénztár kezeléséről szóló, valamint a községi pénzkezelés és számvitelről szóló szabályrendeletek módosítását vita nélkül fogadták el, mint ahogy egyáltalán alig is volt felszólalás egyikét kivéve az egész közgyűlésen.

A folyó év végével megbízatásukat vesztett törvényhatósági tagok választására november hó 15-ik napja jelöltetett ki és választási elnököknek Altizre Gyergyói Béla, Kászonujfaluba Bartha Ferenc, Tusnádra Bartalis Ágoston, Csekefalvába Szabó István, Szentgyörgyre Veress Dénes, Menaságra Tompos János, Szentsimonba Bodó József, Szentkirályra T. Nagy Imre, Mindszentre Czikó János, Taplocára Daradics Félix, Csíkszeredába Szántó Samu, Várdotfalvára Pál Gábor, Csikszentmiklóstra Pálfi András, Szépvizre Zakariás István, Rákosra Sándor Gyula, Madarasra Mánya Antal, Karcfalvára

Kiss Ernő, Szenttamásra Gaal Endre, Szentdomokosra Szász Gyula, Tekerőpatakra Wellmann Géza, Gyergyóújfaluba Fejér Mihály, Alfaluba Török Ferenc, Csomafalvába Zakariás Lukács, Gyergyószentmiklóson az első kerületbe Gross Tivadar, a második kerületbe Ferenci István, Szárhegyre Színi János, Ditróba Szathmáry István, Remetére Puskás Imre, Tölgyesre Veress Lajos küldettek ki.

Ez alkalommal a törvényhatósági bizottság a régi választókerületek szerinti választást rendelte el, mert az új kerületek szerinti választás részben kivihetetlen lett volna, részben pedig szerzett jogokat sértett volna meg.

A gyergyói főszolgabíró több rendbeli kérése folytán a közgyűlés egy új irodasegéd-tisztai állás szervezését mondta ki, de mivel a gyergyói járásban e munkaerőre sürgős szükség van, a törvényhatósági bizottság utasította alispánját arra, hogy a felcsiki és alcsiki járásokból felváltva egyik-másik díjnokot rendelje át. A központban a hivatalos órákat egész éven át egyhuzamban 8 és d. u. 2-ben állapították meg, míg a járásokra nézve 8—12. és 2 -4-ig lesz a hivatalos óra.

Útlevelek kezelésére egy új díjszakot kér a törvényhatóság a belügyminisztertől, Fülöp Alajosnak 200 kor. működési pótlékot szavazott meg és Szemere Lászlónak a felcsiki járásba leendő áthelyezésére kérte fel a főispánt.

Vince András kérésére a háza sarkán lévő kis pusztai terület cserébe neki átengedett. A felcsiki főszolgabírói hivatal helyiségeinek bérletét az új megyeház balszárnyának földszintjén csak akkor hajlandó a vármegye megkötni, ha ezen 5—6 szűk helyiségért 1800 koronát fizet évenként a

belügyminiszter. Hát akkor mit kell adnia a főispáni lakás 22 helyiségének, istállójának és 5-6 pincéjének bérlete fejében? Bizonyosan 8-10 ezer koronát!

A megüresedett erdészeti ösztöndíjat Zakariás István harmadéves erdőmérnök hallgató kapta meg, Csiky János pedig 400 kor. rendkívüli segílyt kapott.

Kiemelkedő pontja volt a közgyűlésnek ama ténye, melyben Márton Ferenc hírneves festőművészünk 6000 korona segílyben részesítette azért, hogy anyagi és hivatali gondok és terhektől mentesítve legyen és nagy reményekre jogosító művészi pályáját még jobban megalapozhassa.

A törvényhatóságnak eme magasztos cselekedete önmagát dicséri, de bizonyítéka is annak, hogy e vármegye kebelében nemes ideák táplálására is megvan a fogékonyság, ha van aki életre hívja. (*Csiki Hir lap, vol.3, no.44, 1913. nov. 1., p.2*)

Szemere László madártani állomása CSIKZSÖGÖD.

Elvállalja madarak kitömését a legolcsóbb árak mellett.

Megjelent: A Madártömészet KÉZIKÖNYVE.
131 oldalon, 18 ábrával. Ára: 2,40 K.

Mesterséges fészekodvakra megrendelést elfogad. A hasznos madarak megtelepítése révén parkokban, kertekben a rovarkárok megelőzésére célszerű kihelyezni.
(*Csiki Hírlap, vol.3, no.46, 1913. nov. 15., p.6*)

Ritka madarak.

Március 29-én és 30-án egy-egy hattyút lőttek Csikszentsimon közvetlen közelében a falu és a vasúti állomás között levő tavon.

Az első napon Plása Ferenc csikszentsimoni állomásfőnök lőtte meg a hímet s ennek párja aztán nem tágított a vidékről, míg csak terítékre nem került. A hattyúk szép kinőtt példányok s az úgynevezett bütykös (néma) hattyú – *Cygnus olor* L. – fajhoz tartoznak, amint ez Zsögödön Szemere László madártani állomásán, ahová a hattyúk tömetés végett küldettek, megállapítást nyert. Ezen madarak itt csak átvonulók, valószínűleg az oroszországi rokitnó-i mocsarak felé igyekeztek, mint a megyénkben átvonuló vízi madarak legnagyobb része.

(Csiki Hírlap, vol.4, no.14, 1914. ápr. 4., p.3)

Nyílt tér.*)

T. vendégeimnek, barátaimnak és összes ismerőseimnek ezúton kívánok boldog újévet!

Csíksszereda, 1914. jan. 1.

Nyúl József

„Korona” vendéglős.

Összes ismerőseimnek boldog újévet kívánok.

Csíksszereda, 1914. jan. 1.

Szemere László,

közig. joggyakornok.

(Csiki Hírlap, vol.4, no.1, 1914. jan. 3., p.4)

M. kir. földmívesiskola.

Lapunk 6-ik számában a fenti címmel megjelent cikk szerzőségét – talán a válasz egyes kitételei miatt – sokan csekélységemnek tulajdonítják; miért is ki kell jelentenem, hogy azon cikket nem én írtam.

Szemere László.

*) E rovat alatt közöltekért nem vállal felelősséget a Szerk.

(Csiki Hírlap, vol.4, no.9, 1914. febr. 28., p.5)

Köszönet-nyilvánítás.

Mindazok, kik a Csíkszeredai polgári leányiskola 1914. évi február hó 21-én és 22-én tartott előadásának erkölcsi és anyagi sikeréhez hozzájárultak, fogadják ezúton is az igazgatóság hálás köszönetét.

Felülfizettek : Bálint Lajos 3 koronát, Dr. Csedő Andrásné 4 kor., Dr. Fejér Antalné 2 kor., Fejér Sándorné 2 kor., Dr. Gaál Endre 4 kor., Gábor János 1 kor., Gyalókay Sándorné 10 kor., Dr. Harmath Leó 5 kor., Herczog Milánné 3 kor., Dr. Kovács Albert 3 kor., Maraschky Róbert 4 kor., Dr. Márton Lászlóné (Szépviz) 3 kor., P. Mikó Ilona 10 kor., Nagy Gyuláné 1 kor., Német Antal (Homoród) 2 kor., N. N. 40 fillér, Szacsvay Imréné 6 kor., özv. Szathmáry Elekné 2 kor., Szemere László 2 kor., Szabó Ferencné 40 fillér, Tompos Károlyné 20 fillért, dr. Éltlics Béla 3 K-t. Az összes jövedelem 532 kor. 10 fillér.

(Csiki Hírlap, vol.4, no.9, 1914. febr. 28., p.4)